

NEZKROTNÁ LARA

Splendidum društvo

Joe Garcia

NEZKROTNÁ LARA

JOE GARCIA

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

COPYRIGHT

© **Joe Garcia**

NEZKROTNÁ LARA

Autor: Joe Garcia

Vydalo: Splendidum družstvo

První el. vydání

Vražné, Hynčice 2021

Česky

978-80-88394-06-8 EPUB

978-80-88394-07-5 MOBI

978-80-88394-08-2 PDF

Obsah

Jmenuji se Laura ...
Konečně sama ... píše se rok 2010
Kdo jsem?
Příprava na tajnou akci
Nadešel den D
Nová identita
Laro, co bude dál?
Štěstí netrvá věčně ...
Seznámení s mafiánem
Mě nezkrotíte!
Klinická smrt – minulé životy
Laro, Laro!

Jmenuji se Laura ...

přesto mi od dětství říkají Laro.

Dětství ... kdo je moje máma a otec? Nevím! Nestáli o mě ve chvíli, co jsem se narodila. Pohodili svou malou holčičku na schody děcáku a už se o ni víc nezajímali.

Ani nevíte, jak je traumatizující být nechtěné dítě, ale měla jsem štěstí a dostala se do péče lidí, kteří se o opuštěné dvě lidské mláďata starali. Byli jsme velká šestičlenná rodina, kde platily jistá pravidla, ale kde nechyběla láska.

Pěstouni měli dvě vlastní děti, a přesto nás dva opuštěnce Dalibora a mě dokázali milovat. Jejich dvojčata – dívenky nás trpěly. Všichni čtyři jsme byli stejně staří a chodili i do stejné třídy.

A tři dny před mými třináctými narozeninami se něco stalo. Přijdeme ze školy domů, u kterého k našemu velkému překvapení stály tři policejní auta ... dům byl plný cizích lidí. Nikdo nám neřekl, co se děje. Pro dvojčata si přijela babička, pro Dalibora jeho teta a pro mě sociální pracovnice. Přihloupě se usmívala a na mé nesčetné otázky odpovídala jen ... 'to bude dobré děvče, to bude dobré.'

Moji v uvozovkách sourozenci mi nechyběli, neměla jsem je ráda ... dvojčata byla nafrněná a Dalibor tlustý trouba. Chyběla mi máma, i když nebyla moje vlastní ... byl to jediný člověk na světě,

kterému jsem uvěřila, že mě má aspoň trochu rád. Její manžel byl bručoun, ale dokázal zařídit a udělat spoustu věcí ... pravá hlava rodiny a k nám byl laskavý.

Na poslední chvíli jsem se sociální pracovníci vytrhla a utekla do domu. Bože ... všude bylo spoustu krve. Ani nevím, jak se jim podařilo mě odtáhnout do auta ... byla jsem v šoku.

Co se stalo?

Proč mi nikdo nechtěl nic říct?

Co jsem zaslechla, bylo jen ... 'on sedí už v policejním autě a její tělo odvezli do márnice'.

Z těch slov běhal mráz po zádech.

Nechápu ... nikdy se nehádali. Jen jednou jsem si všimla, že když se máma pěkně oblékla a sdělila nám všem, že jde do města nakupovat, koukal na ní táta takovým divným pohledem. Až po létech jsem si uvědomila, že na ni žárlil ... asi přehnaně žárlil, i když si nepamatuji, že by nějak pravidelně sama odcházela z domu.

Ale někdo ji často volal a ona se usmívala a byla v tu chvíli asi nesmírně šťastná. Je to tak všechno zvláštní. Listovat v knize vzpomínek ... některé listy bych ovšem chtěla raději vytrhnout a spálit.

Dětský domov ... to byla naprostá katastrofa. Byl to takový malý útulek pro odmítnuté lidské tvorečky. Nenáviděli mě tam, protože jsem aspoň nějakou dobu bydlela v úplné rodině, zatímco oni žili jako tlupa v domě plného nevrlych tetiček a jednoho strejčka ... protivného ředitele toho dětského smetiště.

Tetičky nás měly plné zuby ... rychle udělaly, co musely a spěchaly pryč do svých domovů. Neměla jsem žádnou kamarádku.

Moje jediné štěstí bylo, že jsem byla o něco starší, a tak jsem dotěrné děcka dokázala přeprat.

A díky tomu mě nenáviděl ředitel a hlavní tetička. Děcka od krve, zlomené nosy, i ruku jsem jednomu blbečkovi zlomila, když mě chytil za prsa. Nikoho nezajímalo, že si ONI začali, trestali mě tím, že mě zavírali do chladného pokoje, kde byl jen kýbl na čůrání a tvrdá lavice s malým zamřížovaným oknem.

Já si ovšem tuto místnost oblíbila, konečně jsem nemusela čučet na ty protivné, závistivé blbečky. Mnohé se změnilo, když mi bylo patnáct let a do děcáku přišel Jarda. Byl to takový šestnáctiletý frája, ale byl silný a všichni ho museli poslouchat.

Pořád na mě čučel ... nechápala jsem, co na mě vidí. Proč na mě čumí jako mlsný kocour?

Jednoho dne, když děcka z mého pokoje spaly a tetička, co měla noční, se naládovala chlebičky a usnula u televize, jsem se šla osprchovat. Konečně jsem přestala krvácet. Maras ty měsíčky. Když jsem je dostala poprvé, málem jsem omdlela od hrůzy, že vykrvácím. Copak si dal někdo práci mě na toto období připravit? Jako první se mi vybavil pokoj od krve mých pěstounů. Vyděšeně jsem koukala do kalhotek, a až jsem se trochu vzpamatovala ... vyletím na chodbu a řvu jako pominutá, že umírám.

Tetička konající službu se nejprve polekala, když viděla moje nohy a ruce od krve, a pak ji to došlo. Vysmála se mi a hodila po mně balík vložek se slovy: "To je normální hysterko, to budeš krvácet, každý měsíc."

To se stalo před rokem. Utírám se osuškou a přitom koukám do zrcadla na své tělo. Prsa se mi hodně zvětšily, pěkně klenuté boky, štíhlý pas, dlouhé, husté tmavé vlasy, modré oči ... plné rty ... vím,

že samochvála smrdí, ale asi se bylo na co dívat. Dole rukou jsem si projela černé chmýří ...

„Jsi pěkná buхта,“ najednou se za mnou ozvalo. Trhnu sebou a rychle si kolem sebe omotám osušku.

„Tady nemáš Jardo, co dělat.“ On se jen blbě usmál a začal si stahovat kalhoty. Nic jiného na sobě neměl oblečeného.

„Trošku si užijeme, co říkáš? Patnáct ti už bylo, takže nejsi pod zákonem. Co puso?“ snažil se mi strhnout osušku. Byl odporný, určitě kouřil trávu, čpěla z něho i kořalka. Přece nepřijdu o panenství s takovým čurákem. Bránila jsem se, jak se dalo, chtěla jsem ho kopnout do toho jeho odporného šulina, ale žel jsem uklouzla a spadla na mokré kachličky ... to byl můj konec.

Nic hnusnějšího a bolestivějšího jsem v životě nezažila. Znásilnil mě, a pak s chechtáním odešel. Jak jsem ho v tu chvíli nenáviděla. Říct to řediteli? A pak výslechy poldů ... a to prase by stejně řeklo, že jsem to chtěla.

Za tři dny mi sdělil, že se mám připravit, že si to zopakujeme. Ne, to si tedy už nezopakujeme. Ale jak se toho prasáka zbavit? Večer jsem zmlátila jednoho blbečka a šla do trestného pokoje. Pouštěli mě jen do školy (*chodila jsem do střední církevní školy ... obor ošetřovatelka, nikdo se mě nezeptal, zda toto povolání chci dělat*), jídlo do zajetí mi pak nosili pomocníci tetiček. Šprti, co lezli tetkám do zadku. Ale on tam za mnou nemohl. Týden jsem měla od něho pokoj.

Ale i tak mě nepřestal otravovat. Klepal mi na dveře a vzdychal, a pak šeptal: „Těším se na tebe Laro. Moc se na tebe těším. Laro, Laro ... budeš moje. Každý den Laro si tě vezmu po kouskách, po kousíčkách ... jak moc se na tebe Laro těším.“

Hnus, hnus, hnus. To musí skončit. Bylo to k zešílení.

Pustili mě ven a já se ohlížela do všech stran, kde se to zvíře objeví. Něco mě napadlo. Děcák byla větší zabraná vila po Němcích, kteří vlastnili do odsunu v tomto městě továrnu na výrobu jízdnic kol.

Vila měla dvě věžičky, do jedné se nedalo dostat, ale do druhé ano. Jednou po obědě v neděli mě hledal ... běžela jsem po schodech nahoru do věže ... on za mnou. Byl zhulený a schody nebraly konce, stala jsem nahoře před zamčenými dveřmi.

„Tady si to rozdáme? Jak romantické,“ začal se po mně sápat. Tentokrát jsem byla připravená. Stríkla jsem mu do očí lak na vlasy. Začal sprostě nadávat, držel si obličej ... to byla moje chvíle. Kopla jsem ho do té jeho odporné ozdoby, a jak se od bolesti sklonil tak obdržel další kopanec do obličeje ... padal s řevem ze schodů ...

Padal a padal, zůstal ležet skrčený na boku. Z hlavy mu tekla krev. Nikde ... nikdo. Odešla jsem do zahrady a přidala se k hloučku, který měl na starosti úklid napadaného listí.

Byla sobota. Podzim ... ten skvostný malíř zase ukázal, co umí. Všude kolem se na mě valila barva krve a zlata.

*... Kdyby je lidé políbili,
jistě by se usmířily,
a rázem
by zase jen padalo na zem
lehounké, zetlelé listí ...*

nesly se odněkud verše Jiřího Wolkra. Nebyl to zrovna můj oblíbenec, ale jeho verše dokázaly přesně nádherným způsobem

vystihnout i moje pocity.

Zhluboka jsem nasávala čerstvý vzduch a po očku koukala na místo, kde ten netvor ležel. Nikdo ho nehledal. Dokonce ani u večere nikomu nechyběl.

Ovšem po desáté hodině večer ho už našli ... řev ... sanitka ... policajti ... pohřebáci ... výslechy. Prasák Jarda byl mrtev. Jelikož byl zhulený ... celý případ skončil jako nehoda. Zatočila se mu hlava ... spadl ze schodů ... cizí zavinění nezjištěno. Ředitel se snažil vše, co nejrychleji zamést pod koberec, i když jeden polda upozorňoval na to, že má na obličeji stopy po nějaké látce ... lak na vlasy.

Poměrně v klidu a pokoji jsem se dočkala osmnáctých narozenin.

Konečně sama ... píše se rok 2010

Úspěšně jsem ukončila studium ... stala se ze mě ošetřovatelka. Práci si mohu najít v domově důchodců, v nemocnici nebo v charitě či se soukromě starat o nemohoucí lidi u nich doma.

Dva roky jsem pracovala v jednom domě, kde jsem spala a starala se o nemohoucího stařečka. Byl na mě moc hodný, a když se mladí dověděli, že mi chtěl něco odkázat ... vyhodili mě.

Dva roky ... fuč. Je mi dvacet a ohlížím se po další práci. Peníze docházejí, tak mířím k domu s nápisem Charita.

Těžká práce. Nesmí vám chybět trpělivost a síla. Sílu ty starouše zvedat jsem měla, ale trpělivost mi chyběla a práce mě ani trochu nebavila. Co dělat, když mi ředitel z děcáku zajistil práci právě v charitě. Zatím jsem jen vozila obědy ... ano, vozila, byla jsem jedna z mála, která si mohla v dětském domově udělat řidičský průkaz. Vyžadovala to moje profese, tak se ředitel plácl přes kapsu ... vytáhl nakonec peníze z pracovního úřadu, on si vždy věděl rady.

Potrhlý učitel autoškoly měl problém udržet své ruce na uzdě, a vždy když mohl tak mi sáhl na nohy nebo se omylem otřel o moje rameno. Bylo mi to odporné, ale chtěla jsem se naučit řídit auto.

Za tři měsíce jsem měla řidičák v kapse, ovšem s další nemilou zkušeností.

Přišla jsem na večerní hodinu, abych se naučila jezdit i za tmy. Vše probíhalo normálně, když auto začalo cukat. Přikázal mi zastavit. Stojíme někde na okraji města ... nikde nikdo. Jen úzká cesta lemovaná stromy se táhla jakoby do nekonečna.

„Vystup si a pojd' se podívat, co se stalo.“ Koukám na motor, kde mi učitel něco ukazuje a vysvětluje.

„Tu se dívej! Došla chladicí kapalina. Musíme ji dolít, nikdy neotvírej víčko rychle. Voda je vařící a mohla by vytrysknout a spálit tě. Vezmi si baterku a zasviť mi tady ...“

Až bylo vše hotovo. Chytil mě za ruku. Necháपavě se na něho podívám.

„Máš možnost mít tuto jízdu zadarmo,“ snažil se mě chytit za prsa.

„Mě platí autoškolu pracák. Takže jdi se svými návrhy do prdele.“

„Ale, no tak ... užijeme si. Bude se ti to líbit,“ začal mě zase osahávat.

Uskočila jsem se slovy: „Dej si pohov, nebo toho budeš litovat.“

„Já toho budu litovat? Ty toho budeš litovat, když tě nedoporučím na zkoušku.“

Aha. Vydírání.

„No nic jiného mi nezbyvá. Budu tvoje, ale musím si odskočit,“ dostala jsem nápad.

„Jak je libo,“ ukázal na křovisko, kde jsem měla vykonat potřebu.

Místo čuraní jsem si nastavila mobil na natáčení videa se zvukem, poslední novinka ... stála mě veškeré moje pracně našetřené peníze ... šup s mobilem do kapsy.

„Co tam tak dlouho děláš?“ řval nadrženec.

Otočím se a už stal za mnou, snažil se mě chytit za prsa.

„Jako učitel autoškoly pane Karpouši, dáváte podivné slevy.

Ruce pryč z mých prsou.“

„Akce ... dvě v jednom. Užiješ si a ještě dostaneš doporučení.“

„Ale ne každá má o takovou akci dvě v jednom zájem.“

„Většinou mají a ta co nemá ... musí,“ snažil se mi dostat prackami do kalhot.

„A když nedá ...?“

„Tak nedostane řidičák. Přestaň žvanit a pojď ke mně,“ snažil se mi vyhrnout tričko.

Pravým loktem dostal herdu do břicha a při sklonu od bolesti ... kopanec do ramene. Spadl na zem s vykulenými očima ... „Ty děvko!“ zaúpěl. „Zapomeň na řidičák.“

Pustila jsem mu video nahrávku z telefonu a utíkala do jeho auta.

„Mrcho! Počkej! To si s tebou vyřídím!“

Pa, pa, pa ...

„Klíček od auta budeš mít ve výfuku.“ Za sprostých nadávek jsem odjela na místo, kde parkoval před každou jízdou.

* * *

Vozit obědy jsem zvládala, ale krmit ty starouše a přebalovat to bylo k zešílení.

Staří lidé mají poruchy polykání a dostat do ně jídlo ... moje nervy.

Takže jsem to po pěti minutách vzdávala. Přebalit ... sbohem.

A o nervy mě pomalu a jistě připravovala i moje bytná.

Našla jsem si celkem levný podnájem u jedné staré panny. Ve svém zvlhlém, plísni potřísněném domě pronajímala šest pokojů. V každém pokoji byl kuchyňský kout a dva metry od něho stála uprostřed pokoje obří postel, skříň, stůl, rozvrzaná židle a peřinák. Na zdi se houpal obraz – reprodukce ... na stole stála naprasklá váza s umělými slunečnicemi.

Pořád za mnou lezla s nějakým trapným problémem. A když už nebyl problém, otravovala vzduch hloupými otázkami. Nevím, proč zrovna já jsem byla středem jejího zájmu.

První výplaty šly na notebook a router. V děcáku byly tři počítače, ale bez internetu. Občas se mi dařilo zajít od internetové kavárny a tam se ledacos přiučit.

Majitel kavárny se ze mě mohl zbláznit. A když jsem si vzala velký výstřih a slíbila mu rande ... nemusela jsem nic platit. Po zkušenosti s prasákem Jardou se mi hnusila představa, že by se mě někdo dotýkal. Takže, když mělo dojít na zaplacení účtu, přestala jsem do internetové kavárny docházet.

To se majiteli kavárny pochopitelně nelíbilo a zjistil si, kde bydlím. Bytná za prachy mu udělala křoví.

„Buch, buch,“ zabušila na dveře.

„Co je zas?“

„Přišla vám návštěva, někdo z charity,“ lhala.

„Z charity?“ nechápala jsem, kdo z charity by za mnou lezl. Přesto jsem husa pitomá otevřela dveře a ON se nahnul do mého pokoje.

Zavřel za sebou dveře se slovy: „Něco mi dlužíš, kočička.“

Začal si svlékat bundu. Polkla jsem naprázdno a horečně přemýšlela, jak se ho zbavit.

„Donesu vám peníze. Slibuji. Za týden mám výplatu.“

„Pozdě. Svlékni se!“

Stála jsem nehybně jako socha. A pak si vzpomněla na svého souseda. Nájemníka, který bydlel vedle v pokoji. Byl to pěkně udělaný týpek kolem třiceti let, ovšem s velmi nízkým IQ. Někoho tak hloupého a nehezkého by jeden pohledal. Přes den chrápal a večer dělal vyhazovače v nějakém baru.

Jednou jsem za ním stála u pokladny v supermarketu a mu došly peníze. Chyběla mu stovka a já pospíchala, tak jsem to za něho zatáhla a nechtěla ji nazpět, když mi ji vracel. Řekl: 'Jsem tvým dlužníkem, až budeš něco potřebovat. Stačí říct.'

„Uklidni se. Svléknu se, ale jdu se napít,“ odkráčela jsem do svého pidi kuchyňského kouta a tam chytla do ruky kovovou pánev a začala s ní bušit na zeď.

„Co ti hráblo, přestaň!“ běžel nadrženec za mnou a snažil se mi pánev vyrvat z rukou. Začala jsem řvát o pomoc.

A podařilo se. Akční scéna jako z filmu. Soused vyrazil dveře a toho debila ode mě odtáhl. Dal mu dvakrát přes držku s tím, že ještě na mě sáhne tak to bude hodně zlý.

Majitel internetové kavárny si vzal bundu a vypadl z mého pokoje.

„Díky! Už jsem to viděla bledě.“

„Proč si takové magory pouštíš do bytu?“

„Dlužila jsem mu peníze a on nechtěl čekat. Prý si je vybere jinak.“

„Prase jedno, chlípne. Jsi v pohodě?“

„Díky moc. Za to ti upeču krtkův dort. Víím, že ho máš rád,“
usmála jsem se na svého zachránce.

Zaculil se: „Jak víš, že má rád krtkův dort?“

„Vyžvanila mi to bytná.“

„Je to kráva. Tak jdu, kdyby něco, zase zabouchej na zeď.“

Bytná! Mrcha jedna.

To chce pomstu.

Co udělat starý bábě?

Koukám z okna a vidím, jak přepečlivě zalévá své růže. Zničit ji
záhonek. Jak dětinské, ale ji by to pěkně nasralo.

Ráno .. řev.

„Bože, bože, kdo to udělal? Tolik času jsem jim věnovala. Proč
to někdo udělal?“ bědovala nad pošlapanými růžemi.

„Ptáš se, kdo ti to udělal? Ten, koho si pro prachy obětovala.
Kdyby mě ten hajzl znásilnil, tak ti podpálím barák,“ řeknu si sama
pro sebe. Ale radost jsem z toho neměla, růží mi bylo taky líto.
Odejdu od okna, víc mě ta baba nezajímala.

Moje pěstounka taky milovala růže. Dodnes si pamatuji její
slova:

*„Růže je moje nejoblíbenější. Víš, že jde o velmi složitý květinový
symbol? ... Růže má dva protichůdné významy. Symbolizuje jak nebeskou
dokonalost, tak pozemskou vášeň, čas a věčnost, život a smrt, plodnost a
panenství.“*

Panenství! Kde se podělo moje panenství?